

Левко ЛУК'ЯНЕНКО,
голова Української республіканської партії,
м. Київ

Про десять літ минулих

*Один одного хваліте, тоді
й Бог вас похвалить.*

Лука Жидята, 1059

Протягом 1990-1991 років в Україні сталася мирна національно-визвольна революція, яка розв'язала два великих національних завдання: вихід з-під влади Москви і проголошення незалежної Української держави.

Але національним силам не вистачало рішучості замінити колоніальну адміністрацію патріотичною владою, і Україною впродовж десяти років керують старі кадри. Ці кадри служать не Україні, а своїм кланам та інтересам інших країн. Отже, і по десятому році незалежності перед Україною ще стоїть завдання завершити соціальну революцію для заміни комуно-олігархічної влади на українську патріотичну владу.

Чим були минулі десять років для України: утвердженням незалежності? Змарнованим часом? Розширенням у народу ідейних горизонтів і доланням московської ідеології? Якими були: чи могли бути інакшими?

Залишу відповіді на перші питання іншим, а сам, торкнувшись передостаннього, зосереджу увагу на останньому питанні.

Нетерпеливому читачеві, який, не прочитавши текст, уже хоче знати відповідь, скажу: десять минулих років не могли бути інакшими! Якщо він не вірить, то хай подивиться сам на себе збоку (або на свого сусіда) і скаже, чи дуже і як саме він змінився за роки незалежності. Не абстрактно, загалом, а конкретно: у чому саме він змінився. І по роках: коли і які події на нього так вплинули, що він почав діяти так, як доти не діяв. Хай, наприклад, пошукає в собі такі зміни: колись він не дотримувався даного знайомому слова, тепер дотримується; колись крав (у колгоспі, на заводі), тепер неспроможний узяти чуже; раніше думав одне, а казав інше; тепер не кривить душею; раніше в людях помічав недоліки і так їх характеризував, тепер помічає в них добрі риси; раніше брехав, потім перестав брехати; раніше не боявся гріха, тепер став його боятися, – тобто раніше був іншим, а тепер став нормальною людиною.

Зміни, справді, відбулися великі: у світогляді – позитивні, у моралі – негативні. Але ко-

ли пересічний громадянин вимагає від влади, аби вона дбала про нього, а сам не дбає про матір, аби влада була чесною, а сам краде, то я кажу цьому простому робітникові: той, хто зверху з великими владними повноваженнями і ти, – дієте однаково неморально. І той, хто вкрав на чужому городі відро цибулі, і той, хто вкрав ешелон металопрокату, – однаково злодії і порушили заповідь «Не вкради», отже, скоїли гріх. Сварив владу за те, що вона розвалила й розікрала промисловість і позбавила трудящих праці, а подивися на себе: чи ти чесніше чинив у своїх маленьких масштабах? Якщо чинив не чесніше і так чинити тобі було природно й нормально, то це якраз і пояснює, чому минулі десять років ми так розвивалися й господарювали, адже Україна – це ми з вами, з отими совітськими звичками, нахилами, властивостями.

Проте над цим варто подумати докладніше. Чи має рацію народ? Якщо має рацію, то в чому?

Популістська комуністична пропаганда привчала дивитися на трудящих, як на суть народу, де зосереджена вища мудрість, критерій добра і зла, справедливості і прогресу. А тим часом об'єктивне вивчення історії свідчить про інше.

Нові ідеї творить еліта. «Народне мислення інертне і за своїм змістом запізніле. Воно міняється поволи і в час революції консервативне» (В.Вернадський у книзі Л.Лук'яненка «Сповідь у камері смертників». – К., 1991. – С.73).

Коли в середовищі еліти виникає нова суспільна ідея, народ її сприймає не зразу. Народ звик до попередніх (старих) ідей. Вони здаються йому природними, правдивими, натуральними і єдино можливими. Він почувається в їх середовищі, наче в добрій звичній одежині: затишно, зручно, привітно й приємно.

У людини виробляється позитивне емоційне ставлення до звичної ідеї, вона любить її.

Нова ідея ставить під сумнів попередні ідеї. Вона несе в собі заперечення того, у що люди-на вірять. Зрештою вона любила ідею. І тепер

ій кажуть, що та ідея невірна, помилкова і загалом недобра.

Світогляд формується на основі знань (уподобань, наслідувань...). Знання людина здобуває повільно. На здобуття загальної освіти вона витрачає десять років, потім весь перший досвід життя вона поповнює знаннями і формує свій світогляд.

Комуністичний режим цілком і повністю заборонив доступ до мозку совітської людини некомуністичних ідей: небажану бібліотечну літературу заховав у спеціальні сховища, іноземні радіопередачі глушив, літературу і будь-яку іншу друквану продукцію з-за кордону не дозволяв ввозити до СРСР та встановив сувору цензуру на всі внутрішні видання. Коли з технічних причин тотальний контроль за потоками інформації став неможливий і в мозок совітських людей почало потрапляти більше позацензурної інформації, тоді почалася ерозія комуністичного світогляду совітських людей, а з нею і зростати критичне ставлення до совітської дійсності. Це поступово призвело до того, що захисників старого ладу виявилось недостатньо, щоб захистити Совітський Союз від розвалу.

Повільність звільнення українського народу від комуністичного світогляду зумовлена кількома причинами.

Перша причина полягає в тому, що людина загалом повільно набуває нові знання, а під впливом нових знань повільно змінює свій світогляд.

Друга причина в тому, що поширення нової інформації відбувалося неоднаково по всій території України. Наприклад, перші дописи про політичні репресії, жорстокі звірства, тортури і мордування, про людиноненависницькі риси Леніна та його різні збочення почали з'являтися в кінці 80-х років у самвидавних газетах зовсім невеликими накладками. Політично активні громадяни (націоналісти, дисиденти, демократи) їх читали й перечитували в Києві, Львові, менше — в інших обласних центрах і ще менше — в районних центрах. Та інформація про імперію зла, яка в Києві, Львові могла здаватися повторенням, у районні центри, не кажучи вже про села, не дійшла не тільки 1990 року, а й 1995 і, навіть, 2000 року!

Незалежна Українська держава не провадила цілеспрямовану роз'яснювальну роботу для викриття антилюдської природи марксизму-ленінізму та жахливої московської імперської практики керівництва Україною.

Влада ні до незалежності, ні після її проголошення ніколи не використовувала телевізю і радіо, не друкувала в газетах правду про жахливу антиукраїнську політику комуністичного режиму. А такі газети УГС – УРП як «Відродження» та «Самостійна Україна» та газети

інших патріотичних антикомуністичних організацій ніколи не виходили великими накладками і тому не могли істотно вплинути на темпи прозрівання народу.

Третя причина повільності звільнення від старого світогляду в тому, що не всі люди мають однаково динамічний склад розуму. Для того, щоб відкинути комуністичний світогляд, Іванові Плющу досить було з'їздити один раз за кордон на два тижні і порівняти свої комуністичні уявлення із західною так званою буржуазною дійсністю. Він зрозумів облудність комунізму і відкинув його раз і назавжди.

Інші люди, десятків разів побувавши за кордоном, мали можливість порівняти життя в умовах свободи економічної й політичної з життям у Совітському Союзі, але так і не змогли подолати комуністичних догм. Їхній мозок затужав, і, хоч очі бачать, але мозок неспроможний з порівняння різних суспільно-політичних систем зробити логічний висновок про переваги одного над другим.

Четверта причина полягає в тому, що значна частина української нації дуже глибоко зрусифікована. Окупаційна адміністрація щодо цієї частини нації досягнула таких великих антиукраїнських успіхів, що відірвала їх від української мови, звичаїв, традицій і ввела у сферу російськомовної ерзацкультури. В умовах незалежності України багато хто з них стали патріотами України і російською мовою відстоюють її незалежність. А частина неспроможна переосмислити реальність і своїм застарілим світоглядом створює сприятливе тло для антиукраїнської діяльності величезної московської п'ятої колони, яка завжди добре знала, що хоче.

Нарешті, п'ятий чинник ускладнює мозаїку українського політикуму. У середовищі лівих ортодоксів насправді є тверезі політики. Вони ні в який марксизм чи комунізм не вірять і практично пристосовуються до приватизації, влаштовують своїх дітей у приватні підприємства, допомагають рідним стати підприємцями, а на мітингах та з трибуни Верховної Ради проклинають капіталізм, українську приватизацію і закликають трудящих до відновлення соціалістичної економіки, колгоспного ладу і братнього союзу трьох слов'янських народів. Цю демагогію вони створили в ідейну базу своєї політичної діяльності. Вони знають, що в Україні понад 14 мільйонів пенсіонерів. Більшість з цих нещасних людей неспроможна зрозуміти суті історичних змін, що відбуваються на їхніх очах упродовж останнього десятиріччя. Через свою обмеженість вони запам'ятали з минулого найпростіші речі – ціну хліба, вареної ковбаси і регулярність авансу й зарплати. Пам'ятати ду-

ховне рабство і навіть дворічні черги за килимами та пральними машинами чи поневіряння в пошуках скляних банок для консервації вони вже неспроможні, і їх ідеалом є повернення назад. Комуністичні демагоги чудово знають, що цей народ не має рації, що повернення назад історично просто неможливе, але для того, щоб мати депутатський мандат і грати помітну роль у політичному житті країни, їм потрібний електорат. Цей електорат вони побачили в пенсіонерах, а пенсіонери побачили в них своїх речників. Обидві сторони задоволені.

Ясна річ, не всі верстви суспільства мають однаковий світогляд та однакову зацікавленість.

Провідна верства захищає статус-кво, бо їй це вигідно.

Старше покоління дивиться в минуле, бо неспроможне сприйняти нові ідеї.

Патріотична інтелігенція виробляє, висуває і намагається втілити в життя нові ідеї, але зустрічає шалений опір з боку мафіозно-злочинських кланів, зацікавлених у збереженні теперішнього антинародного режиму. Не менший опір новим ідеям чинить старше покоління, зорієнтоване у вчорашній день.

Молодше покоління минуле десятиріччя вчилася і хапало широко розплющеними очима увесь різноманітний світ без жодного контролю влади і церкви за потоками інформації – джерелами формування моральних та ідейних засад нащадків, що мають продовжити українство на українській землі.

Середнє покоління – жертва комуністичного виховання, що ввійшло і в незалежну Україну з державного патерналізму СРСР, поступово долало звичку чекати від влади праці, зарплати, житла та всього іншого, необхідного до життя, й почало саме думати про забезпечення свого власного життя. На сьомому році незалежності я почув вигук цього покоління: «Ясно, хай йому біс, від цієї влади вже нічого чекати – доведеться самому дбати про себе!» **Отже, самому дбати про себе.**

Це не просто вигук зневіри. Це сигнал народження нового непатерналістичного мислення.

Патерналізм

Комуністична система була типово патерналістичною системою. Державу в особі її керівного ядра ЦК КПРС вона зробила деміургом, який стоїть над усіма державними й недержавними організаціями, над усіма націями, сім'ями, кожною особою і від якого залежить усе: освіта, охорона здоров'я, праця, житло, життєвий шлях, добробут, місце в суспільстві й кар'єра і т. д.

У громадянина відібрали власність, усі сво-

боди, узалежили його працю й відпочинок, здоров'я й добробут від влади. Його ніби опустили на рівень недієздатної дитини, а державу перетворили в піклувальника, у батька, який усе дає для фізичного існування, але «для блага» дитини контролює її поведінку і пильно слідкує за її думками.

Патерналістична система посилювалася в міру підпорядкування різних сфер економіки державному керівництву, в міру перетворення диктатури партії в тоталітарну систему. В ідеологічній сфері це можна прослідкувати за рішеннями з'їздів КПРС та пленумів ЦК КПРС про посилення та збільшення ролі КПРС у тій чи іншій сфері суспільного життя.

Патерналістичне виховання так глибоко ввійшло в свідомість громадян, що для людей стало природним не самим турбуватися про себе і свою сім'ю, а йти до держави (секретаря партійного комітету, секретаря райкому і т. д.) і просити квартиру, санаторну путівку, йти до нього з клопотаннями чи скаргами на майстра, бригадира, на свого чоловіка та ін.

Сімдесят років наших громадян виховували в патерналістичному дусі, і вони врешті-решт стали дорослими дітьми, неспроможними до самостійної дії, і в усьому покладаються на державу.

Коли комуністична система луснула, незалежна держава Україна надала громадянам усі демократичні права і свободи та право самим дбати про себе, то вони – ці дорослі діти – відчули себе сиротами, яких батьківська рука покинула напризволяще. Вони тинялися вулицями й чекали, коли держава їх покличе на завод, і вони знову регулярно одержуватимуть зарплатню. І будуть задоволені, дарма, що із кожних ста зароблених копійок, їм віддають тільки 6-7 копійок.

А нова держава їх не кличе й не кличе. Більше того, проголосивши свободу економічної діяльності, потурала економічному бандитизму під назвою рекет.

Відкритість українського суспільства, наплив іноземних товарів, виникнення безлічі ринків уздовж вулиць, приклади успішної діяльності підприємливих людей – усе це вичавлювало патерналістичні поняття з голови справжнього «гемо советікуса» і поступово наvertало до поняття людини демократичного суспільства, коли громадянин відчуває відповідальність і сам дбає про себе, про свою сім'ю, про свою державу.

Патерналізм заперечував ініціативність і самостійність людського характеру. У людині виховували невпевненість у собі. Упевнено людина могла діяти тільки тоді, коли діставала схвалення від начальників. Без обліку у військоматі, без прописки в міліції людина ніби випадала з числа повноправних (нормаль-

них) громадян і потрапляла в категорію ізгоїв, виштовхнутих, відсахнутих, другосортних. Вона так звикла до самозречення і підпорядкування своєї волі державі, що неволю не сприймала за обмеження її волі, а в покірній безініціативності знаходила дитяче задоволення через звільнення її від зайвих клопотів.

Не всі громадяни звільнилися від патерналістичного настрою, тому як фактор пасивності він пояснює причину повільного руху України від колоніального стану до нової якості українського суспільства.

Останній приклад рабського духу зустрів недавно в Житомирі.

Я виступав на відкритих зборах республіканців. У залі було понад сто осіб. Після виступу та відповідей на питання з залу підходить один чоловік і просить мене допомогти їм створити комітет, який буде домагатися від влади зняти пам'ятник Леніну, що стоїть на видному місці в Житомирі. Хоча пам'ятник, як він повідомив, уже знятий відділом культури з обліку.

Навіщо ж вам комітет? Організуйте групу в кілька осіб, найміть автомобільний кран і самоскид, зачепіть Леніна за шию, киньте в самоскид і нехай він вивезе його за місто на смітник. Щоб не вразити кількох пенсіонерських комуністичних сердець, можете зробити це вночі. Запевняю вас, що наступного дня ніякого плачу за Леніном не буде.

Мою пропозицію добродій сприйняв як неймовірне зухвальство, і я змушений був довго пояснювати йому, що патріотичні сили мають право і повинні зайнятися очисткою української землі від імперських символів, бо вони за своїм змістом антиукраїнські і гальмують процес духовного звільнення громадян України від промосковських імперських комуністичних догм.

Проте справа тут не в Леніну, справа в тому, що люди бояться виявити ініціативу, бояться зняти на себе відповідальність і зробити найменший суспільний громадський крок без чийось благословення, без дозволу.

Патерналізм – не єдина причина гальмування реформ, але одна з головних.

* * *

Коли комуністи почали колективізацію, народ чинив їй всілякий опір. Поступово масовим голодомором, жорстокими репресіями та фізичним знищенням найздібнішої та найактивнішої частини селянства селян привчили до колгоспів.

1991 року незалежна Україна проголосила вободу економічної діяльності і дала можливість селянам виходити з колгоспів. Можна

було думати, що, одержавши свободу, колгоспники мерщій розбігатимуться з колгоспів і засновуватимуть свої одноосібні господарства чи створюватимуть родинні чи сусідські кооперативи без ненависних голів колгоспів – цих сільських феодалів. Ба, ні, не поспішають виходити з колгоспів. Звикли до колгоспної кріпаччини і не хочуть брати на себе відповідальність за власну долю. Одноосібне приватне господарство здається їм чимось чужим і небезпечним. І лише в останні кілька років почало поширюватися прихильне ставлення до приватного володіння землею. Свідомість народу відстає від ідей провідної верстви і страшенно гальмує розвиток суспільства. Щоправда, вона б менше гальмувала реформування сільського господарства, коли б держава ставилася до селян інакше, а за того ставлення, яке було для неї властиве, голови колгоспів робили і роблять усе, що лише вигадують, аби колгоспники не хотіли виходити з колгоспів: першим відчайдухам, які наполягали на виділенні їм землі для одноосібного господарювання, виділяли найгіршу землю, далеко від села, не виділяли сільськогосподарської техніки, не дозволяли пасти худобу на громадській землі. За допомогою держави таких сміливців перетворили в об'єкт економічного й морального терору. Аби втримати владу над колгоспниками та можливість наживатися з їхньої праці голови колгоспів створили з рідних бригадирів та фахівців свої клани. Клани на загальних зборах, що мали ухвалювати рішення про виділення землі селянинові, нав'язували зборам рішення про відмову, і сміливець мав залишитися в КСП. Або йому виділяли землю, але створювали такі нестерпні умови, за яких неможливо було існувати, і фермер, виснаживши всі сили в боротьбі з головою КСП та державною бюрократичною павутиною, відмовлявся від землі і повертався до КСП. А голова потім, тикаючи в його бік пальцем, повторював колгоспникам: «Бач, я ж казав, що самому неможливо вести господарство, що без колгоспу не проживеш. Так і вийшло! Скуштував фермерського хліба... Тож нічого і рватися з колгоспу!»

А держава що робить?

Вона час від часу видає укази про реформування сільського господарства і спокійно дивиться, як виконавчі органи влади, починаючи від району й до міністерства, беруть данину від голів колгоспів і підтримують їхнє необмежене феодальне панування над селянами та розкрадання колгоспних господарств.

А чи могли бути голови колгоспів, директори радгоспів, державні урядники інакшими?

Не могли! Комуністична система зробила їх такими і нічого чекати від них чогось іншого.

Зміна поглядів і уявлень:

а) Старе мислення – нове мислення.

Світогляд народу змінюється надто повільно. Революційних стрибків тут не буває. Політичні обставини можуть змінитися за день чи за тиждень, наприклад, внаслідок державного заколоту чи військової окупації. Але світогляд змінюється під впливом нової інформації та нових знань, які людина набуває роками. Отже, неминучим є тривалий перехідний період від старого до нового мислення.

Старе мислення – мислення українського народу формувалося впродовж 340-річного перебування під московською окупацією і зокрема під комуністичним впливом.

Окупація намагалася обернути українців на московитів і для цього застосовувала різноманітні репресивні, адміністративні, економічні та ідеологічні заходи. Ці заходи послабили національний інстинкт самозбереження, послабили почуття кровної спорідненості, посіяли сумнів у національній повноцінності і частині українців прищепили комплекс неповноцінності. Всесильність і необмеженість комуністичної окупаційної влади навіяла українцям думку про індивідуальну нікчемність, слабкість і беззахисність, що виключала думку про опір, заклала рефлекс автоматичної покорі перед владою.

Оскільки населення західних областей України під комуністичною диктатурою було впродовж двох поколінь, а центральних і східних областей – впродовж трьох поколінь, то національна свідомість і соціальна активність західноукраїнського населення значно вища, ніж у решти областей України.

Старому мисленню було притаманно дивитися на Москву як на центр законодавства й сили, високої освіти, культури й моди.

Нове мислення перестало дивитися на Москву як на пуп землі, натомість значення Києва зростає. Центром законодавства і державної сили є Київ, центром освіти, науки й моди є Київ. Нове мислення сповідує демократію і високо поцінує індивідуальну свободу. Воно визнає свободу політичної й економічної діяльності, приватну власність, право людини на будь-який світогляд та віросповідання, свободу еміграції. І на питання «Що важливіше – людина чи держава?» відповідає: людина може реалізувати свої потенції в умовах національної держави, отже, національна держава – необхідна умова для нормального і всебічного розвитку індивіда, тому для українця вона є найвищою цінністю.

Від старого до нового мислення є перехідний період. Скільки він триває?

Для різних людей різний, для нашої у різних сферах життя також різний. Наприклад, десять років тому всі вважали, що закордонні предмети споживання кращі від своїх. Відкритість економічних кордонів і наплив іноземних товарів переконав, що далеко не все закордонне краще, а не все наше – гірше. Отже зі свідомості зникло схиляння перед закордонними товарами.

Поїздки за кордон, праця за кордоном і знайомство з приїжджими чужинцями розвіяли думку, що іноземці освіченіші й розумніші за нас.

Навпаки, наші часто виявляються кращими і це збільшує в українців упевненість у своїй повноцінності.

Зміна поглядів і уявлень:

б) Наше уявлення про ставлення чужинців до нас.

До проголошення незалежності ми думали, що західні держави хочуть незалежної України і тільки чекають нагоди, щоб нам допомогти.

Десятиріччя незалежності України розвіяло ці ілюзії і ми зрозуміли, що у вільному світі не тільки не радіють нашому виходу на світову арену, а навпаки, бояться України як потенційного потужного конкурента на світових ринках, і для зменшення цієї потенційної потужності взялися руйнувати наші підприємства і цілі галузі промисловості, що могли б створити їм конкуренцію. Десятирічна практика політичного й економічного спілкування із західним світом починає наvertати наш народ до правдивої ідеології, а саме, до націоналізму: «...в своїй хаті своя правда, і сила і воля...» (Т.Г.Шевченко). Галичани для захисту своїх підприємств використовували до 1939 року гасло: «Свій до свого по своє».

Поступово цей економічний націоналізм переходить у свідомість громадян України.

Перехідний період від старого до нового мислення міг би бути вдвічі коротший, коли б Українська держава проводила активну ідеологічну діяльність і сприяла поширенню української національної ідеї. Держава має важелі впливу на ідеологічні, культурні, моральні процеси в державі.

Та чи є підстави вимагати від держави, яку маємо, щоб вона діяла в дусі української національної ідеї?

У тому то й справа, що від держави, яку реально маємо, не можна вимагати втілення в життя патріотичної (націоналістичної) політики.

Чи можна було вимагати від комуніста Л.Кравчука замінити комуністичну вертикаль виконавчої влади (колишню окупаційну адміністрацію) на патріотичних (націоналістичних) державних службовців, коли комуністи привели його до влади, були опорою

його влади, стали спільниками в утворенні мафіозних кланів та створенні умов для масового пограбування багатств і особистого збагачення?!

Як можна було сподіватися від Кучми проведення патріотичної політики, коли своє президентство він почав із заяви, що українська національна ідея не спрацювала? Вертикаль виконавчої влади, що складалася з людей, виконаних комуністичною партією в промосковському антиукраїнському дусі, він залишив ту ж, що була й за його попередника, тільки ще більше посилив творення мафіозних злочинських кланів.

Такий же характер мали (і досі мають) законодавча і судова гілки влади.

Що є законодавчим і що випадковим в українському розвитку за минуле десятиріччя?

Закономірним є те, що першим президентом України став комуніст, а не націоналіст. Замість комуніста Кравчука міг бути інший комуніст. Кравчук – випадковість, комуніст – закономірність.

Українське суспільство зразка 1991 року не могло обрати президентом ні Чорновола, ні мене. І немає значення, що з лівого боку був один кандидат, а з правого – кілька. За Кравчука голосувало дві третини виборців, а за нас лише третина. Ця третина могла належати одному, а не кільком, але з третиною однаково не можна стати президентом.

За три роки суспільство трохи очунило від комуністичного чаду, але не на стільки, щоб могло обрати націоналіста.

Воно 1994 року обрало президентом червоного директора Кучму. Що саме Кучма – випадковість. Замість Кучми міг бути хтось інший, але обов'язково з тієї ж категорії людей. Суспільство не дозріло до сприйняття демократа. Йому ближче був комуно-партійний директор з його зрусифікованою українською мовою, гаслами приватизації та боротьби з організованою злочинністю, ніж патріотичний демократ. А про що свідчить той факт, що південно-східні області України 1990, 1994, 1998 років обирають депутатами Верховної Ради дуржикомовних комуністів?

З огляду на подане вище, від влади типу Кравчука і Кучми не можна вимагати проведення активної внутрішньої політики, спрямованої на подолання комуністичної ідеологічної спадщини та прищеплення народів національної свідомості та громадянської активності.

А тепер розгляну двоє звинувачень:

1. Чого 1991 року після поразки ГКЧП не висунули комуністів і не перебрали владу повністю до своїх рук?

2. Чого не розпустили комуністичну Верховну Раду і не створили патріотичну?

1. Комуністи відчули свою поразку 22 серпня. Від 19 до 22 серпня голова Верховної Ради Кравчук кілька разів скликав у своєму кабінеті наради своїх заступників та голів партій (тоді у Верховній Раді було, здається, всього чотири партії: УРП, ДемПУ, ПДВУ та КПУ). На першій нараді нас було сім чи вісім чоловік. Кравчук поділяв наші самостійницькі настрої, але займав вичікувальну позицію. Я був за рішучі дії, однак мусив погодитися із зауваженням Кравчука, що на нашому боці проти ГКЧП немає холодної зброї. «На всіх нас – каже – один пістоль і той незаконний». Усі збройні формування: війська Київського військового округу, міліція, КДБ були прямо підпорядковані Москві, і кожний командир взводу мав право не виконати наказ голови Верховної Ради України.

22 і 23 серпня депутати Верховної Ради з групи 239 при зустрічі з депутатами Народної ради посміхалися, простягали руки до привітання і виявляли готовність вступити до Народної ради. 24 серпня вони проголосували за Акт незалежності України.

Вони боялися, що Єльцин у Москві розв'яже відкрите полювання на комуністів, воно перекинеться в Україну і з комуністами вчинять так, як в Угорщині вчинили 1956 року. Знаючи поміркованість і цивілізованість українців, комуністичні депутати вирішили проголосувати за незалежність України, аби зменшити свою вину та поставити юридичний кордон між Україною й Росією.

У Москві не почали полювання на комуністів. Не знаю, як би в нас розвивалися події, коли б Єльцин закликав народ вирізати комуністів. Рух народних мас, мабуть, вплинув би на нас, проте керівництво патріотичних партій було не готове до полювання на комуністів з двох причин: по-перше, у нас не було жодної зброї. Зброю мали якраз ті, хто належав до комуністичної партії. По-друге, ми знали, що історично ми на переможному боці, що поступовий розвиток зміцнюватиме нас і послаблюватиме імперію і комунізм, а на цій стадії розвитку силове зіткнення ми програємо, і рух до незалежності може загальмуватися на довгі роки.

Після 24 серпня комуністи голосували за всі законопроекти, що їх пропонували депутати Народної ради.

У кулуарах обговорювали питання, що робити з КПУ: заборонити чи арештувати й судити? Я підтримував першу ідею. Друга ідея здавалася мені нездійсненною.

2. Чому після перемоги над ГКЧП не розпустили Верховну Раду?

Може справді це була помилка?

За розпуск і призначення нових виборів висловилися з бажання мати більш патріотичну

Верховну Раду. Але вагомі були й міркування протилежного змісту: по-перше, розгубленість комуністів триватиме недовго. Вони скоро оговтаються і передвиборчу кампанію поведуть активно. Можливості по областях у них великі, а в нас зовсім немає гарантії, що наступний склад буде менш комуністичний. По-друге, цей склад має комплекс вини і його легко схилати до ухвалення патріотичних законів. Треба тільки на них тиснути й не дати вийти зі стану вини. Навіщо змінювати Верховну Раду, яка є не з гірших?

Обговорення проблеми розпуску Верховної Ради так і не вийшло з коридорів на офіційний рівень. І, власне, не можна з певністю сказати, що коли б Народна рада підготувала законопроект і порушила питання офіційно, то закон би набрав необхідну кількість голосів. У самій Народній раді не було одностайного бажання змінити Верховну Раду.

Нарешті не можна забувати про те, що Верховна Рада ухвалила закон про проведення референдуму на підтримку Акта проголошення незалежності України. Голова Верховної Ради Кравчук, депутати комуністи роз'їхалися по областях для роз'яснення народові необхідності підтримати Акт про незалежність.

Від серпня до 1 грудня 1991 року — унікальний період в історії України: і націоналісти, і комуністи агітували народ за одне, за незалежність України. Очевидно, у кожній силі були свої мотиви й інтереси, але в основному у питанні про незалежність вони збігалися, що й дало фантастично високий відсоток голосів виборців за незалежність.

Що, не слід було ставити питання про референдум, а слід було розпустити Верховну Раду і проводити нові вибори?

Пригадайте: світ почав визнавати Українську державу на другий день після референдуму, а не після проголошення Верховною Радою незалежності. Отже, проведення виборів без референдуму в очах світу залишило б нову Верховну Раду на статусі законодавчого органу попередньої держави.

Проводити одночасно референдум, вибори Верховної Ради і президента України? А коли б народ не підтримав акт незалежності, то який би статус мала Верховна Рада, президент?

Отже, логічнішим здавалося спочатку затвердити референдумом незалежність, а потім у справді загально визнаній своїм народом і світом державі розв'язувати інші державотворчі питання.

А було б пустити трохи крові...

Кілька років тому сидів я з одним полковником, і ми обоє журилися над гіркою долею нібито незалежної України. Після короткої паузи він каже: «Оце ви хвалитеся, що без крові

здобули незалежність, а я тепер думаю, що 1991 року таки треба було трохи пустити комуністичної крові, тепер би менше було воєрогів і не так би зруйнували Україну».

— А в 1991 році ви як думали? — питаю.

— У 1991 році я був проти застосування зброї.

— Розкладіть, — кажу — події серпня 1991 року по днях і ви побачите, що репресувати комуністів ми не тільки не хотіли, але й не мали жодних можливостей.

Штурмувати чи не штурмувати Верховну Раду?

Відповідь з вулиці: штурмувати! І повикидати з неї всіх комуняків!

Місяців за два-три до заколоту ГКЧП перед Верховною Радою зібрався величезний мітинг. При вході до будинку на сходах стояв мікрофон і керівники нашого демократичного національно-визвольного руху один за одним промовляли до народу.

Мене покликали до одного з обласних керівників УРП, які організували приїзд до Києва десятків тисяч людей із західних областей, і я частину виступів моїх колег-депутатів не чув зовсім, а частину — краєм вуха. Обмінявшись мерщій кількома думками, я поспішив назад до промовців-керманців цього потужного народного руху.

Густий ліс людських статур розступався переді мною, даючи можливість швидко просуватися вперед. Перед сходами ліс скінчився. Хтось із демонстрантів підскочив до мене і, йдучи поруч, каже:

«Пане Лук'яненку, йдіть до мікрофона. Народ чекає вас. Наказуйте. Ми готові рвонуть всередину!»

Розпалений натовп випромінював потужну енергетичну силу. «Накажіть нам штурмувати Верховну Раду!» Цю потужність, цю грізну силу відчули попередні промовці. Ніхто не відважувався взяти на себе відповідальність, а, з іншого боку, й не зміг ігнорувати настрій десятків тисяч людей з усієї України — і відійшли. Мікрофон стояв сиротою і чекав, хто відважиться до нього підійти.

Доля мене пхнула до нього.

Я став. Глянув просто в блискучі очі ближніх рядів. Високо підняв голову. Обвів поглядом море людських голів і пересвідчився: вони виконають будь-який мій наказ. На хвилюк відірвав очі від людей і подумав: я закличу цих людей рвонуть вперед і захопити будинок Верховної Ради. Внутрішня варта слабка і натовп її легко змінне. Відбуватиметься це з великим галасом і шумом. Про це відразу довідається Голова Верховної Ради. Бігти до трибуни немає сенсу, бо її мікрофон устигнуть вимкнути. Я побіжу з передовою групою до кабінету Голови Верховної Ради. У його приймальні і в кабінеті товсті дубові двері. Натовп без яко-

тось зняряддя їх не зламас. Доки шукатимуть, ним зламати двері, Голова Верховної Ради телефоном урядового зв'язку встигне викликати зійська з кількома, скажімо, бронетранспортерами. Демонстранти, побачивши бронетранспортери, розбіжаться по сусідніх вулицях. Військо оточить будинок Верховної Ради. Я з передовою групою не встигну захопити кабінет Голови Верховної Ради, як нас блокують, і будинок Верховної Ради замість центру антикомуністичного повстання перетвориться з пастку для трьох-чотирьох сотень передових демонстрантів. Цей сценарій здійсниться, якщо охорона в будинку Верховної Ради і охорона Голови Верховної Ради не чинитиме демонстрантам активного опору. Окрім того, я знаю, що в Києві стоять три полки війська, які за наказом командира Київського округу готові стріляти. Що можуть зробити тридцять гисяч озброєних демонстрантів супроти грех регулярних і добре озброєних полків! І я явив собі зовсім недалеку перспективу: розчавивши оце наше зовсім невідготовлене, спонганне і просто несерйозне заворушення, комуністи арештують по всій Україні пару тисяч активістів національно-визвольного руху і тим загальмують національно-визвольний процес на кілька років. Замість прискорити перемогу, її відсуну на бозна-коли... Я високо підняв руку і не закликав демонстрантів до штурму Верховної Ради, а на розпечені голови хлюпнув відро холодної води. І хтось із дальніх рядів заволав: «Ганьба!»

Ось так: мене радісно зустрічали по всій Україні, мене вітали, мене носили на руках. Тут зперше мені закричали «ганьба!». Я розчарував масу людей. Вони не знали, що робити. Похиливши голови, тисячі людей в зажурі понали поволі розходитися, розмірковувати над моїми доводами супроти штурму Верховної Ради.

А ти як думаєш, читачу? Перед відповіддю уваж на те, що коли я йшов до осиротілого мікрофона і став перед ним, то я стояв уже на ґрунті доброї теоретичної підготовки щодо тодішнього політичного моменту. Маючи широкі знання, я розумів, що без жодної підготовки й узгодженості дій навіть найближчого мені кола людей стихійний штурм Верховної Ради закінчиться перемогою просто-таки не може.

Руйнація економіки: закономірність чи випадковість?

1. Внутрішній чинник.

Україна успадкувала від Совітського Союзу широкі виробничі потужності, воєнізовану промисловість, але не виробляла багато побутових речей.. І все-таки односторонність промисловості сама по собі не веде до економічної руйни. Коли б Україна мала національну (націоналістичну) еліту, односторонність промисловості можна було б усунути

поступовим спорудженням підприємств по виробництву необхідних товарів і зменшенням чи закриттям надмірних чи непотрібних виробничих потужностей. Патріотичний уряд не різав би електророзваркою танки, а продавав би їх. Патріотичний уряд збудував би потужний нафтовий термінал під Одесою, диверсифікував би джерела постачання енергоресурсів і припинив би залежність України в цьому від Росії. Патріотичний уряд не дозволив би розкрадати товарну продукцію і розтягувати по гвинтику та дротику заводи й фабрики. І той потенціал, що його успадкувала Україна від СРСР, використав би для створення свого максимального самодостатнього економічного комплексу.

О, якби Україна мала патріотичний уряд! Жаль, що в дійсності маємо щось зовсім інше — продажних владомощів, які за хабарі дозволили директорам заводів безконтрольно вивозити товари за кордон і широко відкрили кордони для завезення в Україну майже без стягнення мита дешевих іноземних товарів. Величезний вплив іноземних безмитних товарів — це удар по нашій промисловості, якого завдали їй українські владомощі з єдиної: причини вони — не патріоти своєї держави і за хабар у власну кишеню знищили українські заводи, фабрики і цілі галузі виробництва.

Чи могла Україна мати патріотичний уряд? Відповідь однозначна: не могла! Комуністична партія і всі урядовці були виховані в дусі ненависті до самостійницької ідеї. Поняття українського національного інтересу було віднесено до категорії українського буржуазного націоналізму і як націоналізм його переслідували в кримінальному порядку.

Україну вони не любили, у Бога не вірили і мораль мали не народну, а комуністичну. Україна не мала національної інтелігенції, ні економічної, політичної та військової еліти. Вона мала високоосвічених фахівців, зорієнтованих на служіння імперії, а не Україні.

Такі люди, як я — це винятки. Такі, як Кравчук, Фокін, Масол, Звягільський, Пустовойтенко, Лазаренко — закономірність.

Таким чином, масове розкрадання і руйнація промислового потенціалу — це закономірний наслідок діяльності комуністичної номенклатури та червоного директорату. Характер цих людей, які стали владодо незалежної України, такий, що інакше покерувати Україною, інакше господарювати в ній вони не могли. Тобто Україна не могла оминати стадію руйнації продуктивних сил і жахливого зубожіння народу при переході від колоніального стану до незалежності, від соціалістичної до ринкової економіки.

2. Зовнішній чинник.

Коли Верховна Рада 16.07.90р. проголосила Декларацію про державний суверенітет

України, Єльцин заборонив російським заводам укладати з українськими заводами контракти про співпрацю. Це завдало удару українській економіці, але не зупинило наше прагнення до незалежності.

Горбачов із демократизатора на цей час уже перетворився в захисника Російської імперії, і його оточення вирішило зупинити національно-визвольні рухи колоніальних народів створенням ГКЧП і заготовило 200 000 наручних кайданів на наші руки. Антидемократичний імперський реванш не вдався і Україна проголосила державну незалежність.

Тоді Москва завдала Україні найтяжчого економічного удару: вона підняла в РФ зарплату і ціни на товари та речі. Україна не могла цього зробити в себе, бо не мала грошей. Товари в Україні стали втричі дешевші від російських, і з Росії посунули в Україну сотні тисяч, мільйони людей за дешевими товарами. Український товарний ринок був спустошений. Почалася інфляція. Життєвий рівень в Україні впав зразу втричі!

Окрім цих прямих атак Москви на Україну діяла потужна російська п'ята колона, яка мріяла про повернення України під владу Москви, і діяла за принципом: чим нам гірше, тим їм краще. А оскільки ця московська агентура була (і є) дуже поширена на всіх щаблях влади і в керівництві економікою, то її негативний вплив просто-таки величезний.

Трансформацію економіки здійснювали непатріотичні люди, через що приватизація обернулася на прихватацію, при цьому непатріотичні законодавці відкрили однаковий доступ до приватнопідприємницької діяльності і українцям, і чужинцям.

Чужинці, зокрема єврейський капітал, мали великий досвід, наші – ніякого, внаслідок чого іноземний капітал прибрав до своїх рук найбільш прибуткові заводи й галузі виробництва. У спілці з нашими шахраями і злодіями утворили потужні клани, які, завдяки включенню в них обох президентів, використовували президентську владу (для одержання пільг та придушення конкурентів податковою адміністрацією) і виводили свою підприємницьку діяльність з-під державного контролю й оподаткування. Тим самим перетворили цілі галузі в джерела особистої наживи і збагачення з орієнтацією вивезення капіталів за межі України (Лазаренко, Рабінович).

Прем'єр В.Ющенко взявся виводити тіньову економіку на рівень відкритих фінансових розрахунків. Олігархи з президентом Кучмою його усунули. Націонал-демократичні партії не спромоглися захистити Ющенка. Тіньовий (головне не український) капітал на цей раз виявився сильнішим. Боротьба навколо Ющенка

двох напрямків: за збереження тіньової економіки і за виведення її з тіні на рівень відкритих фінансових розрахунків, яскраво виявила позиції партій, груп, людей. У Верховній Раді за збереження тіньової економіки (і усунення Ющенка) проголосували 263 депутати. Ті партії й особи, які виступили на боці Кучми, виступили проти відкритих фінансових розрахунків, за продовження пограбування українського народу мафіозно-злочинськими кланами.

Кучмократія себе дискредитувала, тому її перемога 26 квітня 2001 року висуває на порядок денний необхідність соціальної (мирної) революції для заміни інтернаціональної російськомовної кланово-олігархічної кучмократії на українську владу. Перемога народу гарантована тим фактором, що Україна перебуває в перехідній стадії від старого тоталітарного до нового демократичного суспільства з ринковою економікою. Оскільки суспільство не може залишатися в перехідній стадії, то й перемога народу неминуха.

Деградація національної демократії

Трагедія України в тому, що націонал-демократія не стала окремою організованою силою, що чітко стояла б на національно-демократичних позиціях послідовного захисту ідеалів незалежності, справедливої приватизації (яку народ не відкинув би, а бачив би в ній добру перспективу західноєвропейського зразка), демократизації взаємин громадян з владою, культурного й духовного відродження України. У народу був попит на таку силу! Нею мав стати РУХ! УГС – УРП не могла виконати цю роль, бо стояла на радикальних антикомуністичних позиціях. РУХ мав стати опозиційною силою, в якій народ побачив би альтернативу комуністично-номенклатурній владі. На жаль, він нею не став. РУХ створився під впливом КПУ і був просякнутий агентами КДБ – СБУ. Він ніколи не звільнився від цього впливу. Патріотична антикомуністична частина виборців хотіла бачити в РУХові організаційну форму для відстоювання своїх реформаторських антикомуністичних, патріотичних ідеалів, а він робив вигляд, що робить щось подібне, а насправді лише імітував боротьбу за ці ідеали. Імітація відштовхувала і не давала йому можливості перетворитися в серйозну політичну силу.

Першим ударом із середини по РУХові було запровадження до Статуту заборони членам інших партій бути керівниками РУХівських структурних одиниць. Цим усунули членів УРП з керівних посад, тобто той патріотичний революційний елемент, який штовхав РУХ у бік націоналізму й революційності. Угодовство в

РУХові взяло гору і тоді, коли всупереч попередній домовленості про висунення на голову РУХу республіканця Михайла Гориня в останній момент відступилися від неї.

Потім Чорнів відхилив пропозицію президента Кравчука про співпрацю з РУХом, а з приходом Кучми на посаду президента став у фарватер його політики. РУХ приручили, а потім для гарантії безсилості розкололи на дві частини.

Чому так сталося? Тому, що за спиною його вищого керівництва стояли тіні ворожих сил, а частина патріотів виявилася недостатньо самовідданою українській національній ідеї і пішла до виконавчої влади просити посади, свартири і т.ін. Виконавча влада задовольнила хні клопотання, але й почала замовляти свою музику. Ідейність, що рухала людьми до проголошення незалежності, з її проголошенням вперпалася і натомість прийшли обивательські настрої про влаштування своїх особистих справ.

Для виправдання пристосування вигадали гезу: до проголошення незалежності націонал-демократи йшли проти імперії, диктатури, зуйнували старий лад. Після проголошення незалежності необхідно переходити до будівництва, і психологічну установку боротьби «проти» необхідно змінити на будівництво, на установку «за». Не хотіли зрозуміти, що будувати нове не можна на старому фундаменті, що для того, щоб будувати нове, необхідно знищити старий лад. Виступаючи «за», сприяги утвердженню не української влади, а старої влади під нашими державними символами.

Влада дуже швидко показала свою антиукраїнську суть, але коли це стало зрозуміле всім і кожному, то, замість рішучої боротьби за її українізацію, почали до неї пристосовуватися. Дехто інакше й не міг діяти: архіви з їхніми доносами в КДБ перебувають у руках виконавчої влади, а признатися й покаятися перед народом у них не вистачає духу. Цей факт схильні грактувати як щось другорядне, побічне і таке, що не слід часто згадувати, а тим часом саме він визначав зміст політичної діяльності велими впливових постатей, саме він пригасив революційний порив до відродження України і призвів до хронічної стагнації і руїни.

Приховані пружини антиукраїнської діяльності, що визначали суспільно-політичну атмосферу розвитку Української РСР, продовжували діяти і в самостійній Україні — лише трохи зміненими методами. І московське ГРУ (Главное разведывательное управление) продовжує через свою агентуру гальмувати становлення нашої державності, творення національного економічного комплексу, інформаційного простору тощо. Не було б отих архівів з доносами в Москві та КДБ — СБУ в Києві багатьох впли-

вових осіб, то сформувалася б з РУХу велика опозиційна сила, що здужала б відкрито протистояти офіційному курсу. Наявність альтернативи утримала б народ від чорної зневіри й розчарування і зробила б десятирічний період розвитку зовсім іншим. Влада не змогла б перетворитися в кланово-олігархічну кучмократію. І не виникла б сила-силенна труднощів, які з огляду на здоровий глузд, просто таки ідіотичні (але зовсім не ідіотичні з позиції антиукраїнської п'ятої колони російського імперіалізму).

Деградація моралі

Сім десятиріч комуністи нав'язували народові свою антихристську мораль, засновану не на загальних поняттях добра і зла, а на класовому підході, в основу якого поклали засаду: все, що служить інтересам пролетарської революції, тобто підкоренню московськими комуністами всього світу, є моральне, і все, що цьому заважає, аморальне. Убивства, обман, підступ, знищення цілих суспільних верств і позбавлення власності, заборона церкви, встановлення тотальної цензури на друковану продукцію і кримінальне переслідування за висловлену критичну думку — усе це вважали за морально припустимі заходи задля химерної ідеї поширення комунізму в усьому світі. Згубний вплив комуністичної аморальності на народ обмежувався технічними можливостями. У зв'язку з розширенням мережі телебачення, радіо, газет поширювався і згубний вплив антилюдської моралі на совітських громадян.

Український народ був ізольований від усяких інших ідеологій, окрім комуністично-просітських, і в нього не виробився інстинкт самозахисту проти різних антиукраїнських ідеологій. Він виявився *tabula rasa* (чиста дошка), на якій всякий міг писати, що йому хочеться.

Коли Україна стала незалежною демократичною державою зі свободою політичної й економічної діяльності, тоді на неї почався потужний наступ міжнародних сил.

Міжнародні сили, які півтораєста років тому випустили сатаніста Маркса для послаблення націй шляхом натравлювання (на класовій основі) однієї частини нації супроти другої частини, зрозуміли, що народи перетравили цей сатанізм і більше він не діє, то видумали запустити щось інше. Цим іншим є відрив народу від своїх національних, духовних орієнтирів і цінностей. Людина без почуття свого роду і племені легко стає жертвою перших-ліпших місіонерів-авантюристів.

Підприємці закордонного племені оволоділи українським інформаційним простором і почали багато годин щоденно виливати з телевізійного екрана на молоді голови

безкінечні сцени вбивства, сексу, наркоманії, зразки обману, підступу, лукавства – усього того, що було не властиве моралі наших дідів-прадідів. Телевізійний екран став школою вбивств, застосування наркотиків, статевих збочень та всякої іншої аморальності.

А перший президент?..

Він мав бути зразком для всіх українців: мав поводитися шляхетно, гордо, культурно, аби своїм прикладом виховувати ці почуття в одноплемінників, мав бути чесним, правдивим, ощадливим і дбати про багатство України та можливість своїх громадян, мав бути кращим серед громадян. А він?

Він заснував незаконне підприємство з метою крадежу. Гроші почав переказувати за кордон! Отже, не честь і гідність нації його найвищі цінності, а особиста нажива. Боже мій! Хто з борців за волю України міг би подумати, що перший гетьман нової української держави опуститься так низько! Така висока посада! Така велика влада! Така гучна слава! Та ж держава забезпечує своїх гетьманів-президентів і пристойним помешканням, і пенсією, і всім необхідним до самої смерті. А він опустився до крадежу! А коли перша особа в державі почала красти, то й усі нижчі почали робити те ж саме. І щоб легше красти, перетворили міліцію та інші правоохоронні органи в рекетирів та хабарників. Замість законності і пошани до права, запанувало таке свавілля, у якому зникла межа поміж звичайним бандитизмом та бандитизмом правоохоронних органів. Громадяни зайнялися зміцненням дверей, конструюванням хитрих замків та встановленням їх по три штуки в одні двері.

Кравчук і комуністи зняли моральні заборони з усього того, що народна мораль засуджувала, обмежувала й забороняла впродовж тисячоліть, а моральність України опустили до рівня диких азійських деспотій, за якої владоможці кучмівської президентської адміністрації не соромляться проїжджати на дивовижно дорогих «Мерседесах» повз смітники, з яких пенсіонерки-вчительки вибирають шматочки хліба і печива. Перший президент іде довіреною особою до Суркіса, другий президент мовою брудного московита підштовхує підлеглих до вбивства журналіста Гонгадзе – куди вже далі падати моралі найвищих представників владоможної верстви України!

Відсутність державницької ідеологічної політики

Демократія, поділ влади на три гілки та свобода політичної діяльності передбачають департизацію правоохоронних органів. Це було зроблено на початку незалежного існування України. Але через густу просякнутість усіх

шаблів влади російськими шовіністами, Українська держава не оволоділа українським інформаційним простором і не почала ідеологічну роботу щодо звільнення українців від антиукраїнської колоніальної ідейної спадщини та прищеплення громадянам України української національної ідеї. Під приводом департизації правоохоронних органів відмовилися від ідейного патріотичного виховання загалом. Кордони для напливу в Україну місіонерів різних чужих ідейних течій та відео- і аудіокасет аморального й антиукраїнського змісту відкрили навстіж. Росія безпосередньо через свою територію, радіо, газети і через мережу православних Сабоданівських партій, підпорядкованих московському патріарху, десять років навіть нашим громадянам думку про неприродність української державної незалежності й неминучість повернення України в лоно «східнослов'янської єдності».

Нація, яка 340 років була об'єктом ідеологічних маніпуляцій з боку московських окупантів і зазнала серйозних деформацій усього національно-духовного комплексу, вирвавшись з-під цієї окупації, не зайнялася систематично, планово й організовано очищенням від колоніального намулу – це щось дивне й абсолютно ненормальне! Це свідчить про злочинну байдужість до національної долі або це якась космічно-стоїчна впевненість у незнищенності своєї глибинної національної сутності.

Незнищенність

Нація – це не те, що вона думає про себе, а те, якою Бог її створив і яку роль призначив. А ми намагаємося її розгадати.

Уперше за три сторіччя нація здобула можливість творити свою національну інтелігенцію, свою національну еліту. Уперше національна інтелігенція бореться за вивчення власної національної історії та свого національного характеру. Десять років – це так мало! Адже треба і себе створити і пробитися крізь густий туман чужинських концепцій, міфів, фальсифікацій і кривотлумачень про українців до нашої справжньої суті, викрити антиукраїнські твердження і подати українцям своє, українське бачення і самих себе і наших сусідів. Навіть у теперішніх важких умовах інтелігенція творить велику справу, і то доволі швидко. Погляньте, які чудові праці вийшли за останні роки! Вони вийшли малими тиражами і тому не могли помітно вплинути на свідомість народу, але вони свідчать, що 340-річна окупація не змогла знищити творчі потенції українців, отже, ми не втратили здатності до відродження.

1933 року італійський консул у Харкові Гра-

деріго, спостерігаючи, як Москва голодом знищила понад 10 мільйонів українців, вважав, що українську націю знищено і українське національне питання для імперської Москви зняте назавжди.

А національний організм цей удар витримав. Витримав геноцид Другої світової війни, витримав голодомор 1946-1947 рр., депортацію двох мільйонів українців із західних обласей України!

Де бралася сила в цього народу стільки витримати?!

А знаєте де?

Почитайте В.Паїка «Україна в минулому і сьогодні» (історичні й географічні карти), почитайте Ю.Шилова «Праісторія Руси-України», почитайте Жана Шюре «Великие посвященные», і ви побачите, що перший великий «посвященный» Рама саме із України повів аріїв в Індію і заклав основи індійської мудрості.

Незбагненна сила українців у тому,

а) що ми ні звідки не прийшли на цю землю, а тут сформувалися і жили вічно;

б) що в нашому тілі втілені особливості води і всіх елементів, що набули цих особливостей від взаємодії української землі із сонцем, яке світить на нашу землю під певним кутом і посилає певну радіацію;

в) що в Україні одна з трьох земних точок прямого енергетичного виходу в космос;

г) що, скільки б кочівників не переходило через українську землю, усіх їх ми перемогли, або перемогла їх наша матінка-земля і зробила їх українцями.

Немає сили, яка б перемогла українців. Нас можна перемогти тільки одним способом – усіх виселити з України. Але доки тут залишається хоч частина українців, то скільки б не поселилося чужинців, вони будуть українізовані, бо на них впливає не тільки старовинна багатюща українська культура й духовність, а матінка-земля, яка дістає свої особливості від космосу і сонця – сил вічних і незнищених.

Лев Силенко сказав: «Кожна частина землі є центром землі». Тож українська земля для українців – це центр землі. Відчуймо свою вагу в цьому центрі!